

Frans Hals kan nergens heen

De orgelman anno nu kampt niet alleen met bureaucratie, ook agressie is zijn deel.

Henk ten Hoeve bij zijn Frans Hals: 'Met de Magere Brug erop, honderd procent Amsterdams. Maar wat is het nog waard?'

FOTO MARC DRIESSEN

Henk ten Hoeve is het prototype van de boze burger. Het is niet goed of het deugt niet, en vooral dat gajes in het stadhuis maakt er maar een zootje van. "Een stelletje pathologische leugenaars is het. Je wordt belazerd waar je bij staat."

Maar ditmaal heeft Henk (Amsterdam, 1958) misschien wel een punt. Hij smijt een dik pak papier op tafel en al die brieven, documenten en notulen vormen het bewijs van een nogal warrig beleid. Henk is namelijk orgelman en dat wordt door de bevoegde instanties niet erg gewaardeerd. "De één zegt dit, de ander dat. Je wordt er knettergek van."

Nu is Henk, die al veertig jaar orgeldraaier is, al jaren gewend aan de regeldrift van de Stopera. Maar nu het Damrak is opengebroken,

verliest hij steeds meer terrein. Want hoewel zijn vergunning hem ruimte laat om ook op de Nieuwendijk zijn muziek te laten klinken en de politie hem eveneens die kant op dirigeerde, is Henk door een ambtenaar te verstaan gegeven dat de winkelstraat verboden gebied is.

"Begrijp me goed: het is geen pretje daar, want de straat is te smal en de winkeliers breken het orgel voor je ogen af. Maar ik sta liever op de dijk dan helemaal nergens. Door het gezeik met die Noord/Zuidlijn kan ik op CS, het Rokin en in de Vijzelstraat ook al niet meer terecht. Ik ben nu aangewezen op anderhalve dag Kalverstraat. Als het zo doorgaat, zijn over een paar jaar alle orgels uit de stad verbannen."

En dat snijdt hem recht door zijn ziel, want Henk is al van kinds af aan helemaal gek van alles wat met draaiorgels te maken heeft. "In de

kinderwagen zat ik al te schommelen als er eentje langskwam. Die klank hè, dat pure geluid. Mijn ouders waren er ook dol op. Ik was nog maar elf toen ik mijn eerste boekie draaide. Op het Leidseplein, waar toen nog de orgels van Perlee

'In de kindergewagen zat ik al te schommelen als er een orgel kwam'

stonden. Zo ben ik erin gerold."

Na de ambachtsschool leerde hij het vak bij andere orgeldraaiers, in 1979 kreeg hij zijn eerste vergunning en nu heeft hij alweer 25 jaar een eigen orgel. Amsterdam was destijds nog een echte orgelstad, zegt hij. "In de binnenstad had je

wel twintig orgels. Hele muziekkasten, zoals de Arabier van Perlee, maar die staat nu ook weg te rotten in het museum. Ik heb meer dan vijfhonderd boeken met muziek. Van house tot Strauss. Maar ik bestel haast niets meer. *Tuintje in mijn hart* van Jan Smit is het laatste nummer dat ik heb gekocht."

In 1995 begon de neergang. "Guusje ter Horst, die toen nog wethouder was, wilde de stad opschoonen. Eerst moesten de haringkramen en de fruitstallen weg en daarna waren wij aan de beurt. Er kwamen minder plekken en we mochten steeds korter draaien. Nu is er geen lol meer aan. Het is als een kaartenhuis in elkaar gestort en de meeste orgelmannen zijn vertrokken. In de binnenstad staan er nog maar drie."

Hij roert somber in zijn koffie en zegt: "De mensen moeten ons niet

meer. Vroeger werd je nog wel eens gevraagd voor een bruiloft of een evenement, maar dat is helemaal voorbij. En de winkeliers schelden je helemaal verrot. Hoe vaak ik al niet ben bedreigd. Met een mes aangevallen, bekogeld met aardappels en vuurwerk, tegen m'n poten geschopt: het gaat van kwaad tot erger. Ze halen het bloed onder je nagels vandaan. En de gemeente doet de rest. Vroeger werden we twee keer per jaar uitgenodigd voor overleg, met lunch en al. Nu krijg je niet eens meer iemand te pakken."

Hij geeft me een foto van zijn orgel, de Frans Hals. "Ons cultureel erfgoed wordt de nek omgedraaid en het kan niemand iets schelen. En ik zit straks brodeloos thuis."

frenk@parool.nl

Fraudeur biedt pand huurclub aan

Van een verslaggever

AMSTERDAM – Te huur: het Meldpunt Ongewenst Verhuurgedrag, de huurdersvereniging Amsterdam en het Wijksteunpunt Wonen (WSW). De oplichters op de woningmarkt worden steeds brutaler.

Gert Jan Bakker van Meldpunt Ongewenst Verhuurgedrag, aangesloten bij het WSW was verbijsterd toen hij de afgelopen week werd geconfronteerd met het aanbod van een appartement op zijn eigen kantooradres, Nieuwezijds Voorburgwal 32.

Het was aanleiding voor Bakker nog maar eens voor het fenomeen te waarschuwen. Oplichters bieden in Amsterdam op internet spookwoningen aan, met als enig doel huurders grote sommen geld aan borg afhandig te maken. Huurdersorgani-

saties signaleren meer dan twee gevallen per week, maar veel slachtoffers melden zich niet.

De werkwijze is als volgt: de oplichter biedt via internet een niet bestaand appartement aan, op een fake-adres. Kandidaat-huurders die reageren, wordt telefonisch gevraagd in ruil voor een later af te leveren sleutel een borg storten op een anonieme rekening, bij voorbeeld de Western Union Bank. Na betaling blijken er geen huis en geen verhuurder te zijn. Op het adres is dan meestal geen woning te vinden, maar een schuur, een garage, een hotel of een kantoor – zoals van een aantal organisaties die opkomen voor huurders.

De truc is volgens Bakker doorzichtig. "Ja, een prachtige ruime woning met grote tuin aan de Apollolaan, inclusief luxueus interieur, voor een schamele vijfhonderd euro per maand. Dan weet iedereen wel

dat dit te mooi is om waard te zijn, toch?"

"Het verhaal wat ze je voorleggen is altijd hetzelfde: sinds kort zijn ze verhuisd naar Engeland, of ze hebben voor een jaar een baan in het buitenland gekregen, en willen hun huis tijdelijk verhuren. Voor vierhonderd euro borg beloven ze je via een koerier de sleutel, waarna je het pand kunt betreden. Niet dus."

Bakker heeft een dossier met slachtoffers. Ook Menno Bergman weet er alles van. Hij had via de mail en skype contact met de oplichters. "Het oogde allemaal vrij professioneel. Ze spraken over een advocaat, hadden huurcontracten, waren telefonisch bereikbaar en stuurden foto's van appartementen. Later kwam hij erachter dat de advocaat niet bestond. Navraag bij het kadaster leerde dat ook de aangeboden panden geen potentiële huurwoningen waren.

Colombiaan vervoert 'cocainesnoep'

Van een verslaggever

AMSTERDAM – Op Schiphol heeft de marechaussee een negentienjarige man uit Colombia aangehouden omdat hij een lading verdacht snoepgoed bij zich had.

De man had in zijn bagage een hoe-

veelheid repen en snoepjes, die volgens de douane gevuld waren met cocaïne.

De verdachte werd aangehouden door het zogeheten Schipholteam, een samenwerkingsverband van de marechaussee en de douane.

Het team vond tientallen 'ge vulde' repen en snoepjes in de bagage van

de Colombiaan. Hoeveel drugs erin zaten, wordt nog onderzocht.

Het Schipholteam pakte eerder deze week twee mannen op die samen 124 bolletjes hasj hadden geslikt. Het was de eerste keer dat op Schiphol hasjslikkers werden gepakt. Doorgaans zijn de bolletjes gevuld met cocaïne.

parool theater

Billie Holiday is onder de douche vandaan

Een bijzonder duo sierde gisteren het podium in het Parool Theater. Zij zong tot twee jaar geleden alleen nog maar in de douche en betovert nu als een teruggekeerde Billie Holiday een internationaal publiek. Hij bestraalt mensen in het VU medisch centrum en is in zijn vrije tijd wereldwijd al jaren een veelgevraagde bandpianist. Het was de eerste keer dat Kristel de Haak (27) en Emile van Pelt (51) samen optreden, maar het was ze niet aan te zien.

Ze dansen zich door nummers van Tom Waits, Billie Holiday en Anita O'Day heen. De blues zindert door de lucht. "You're nobody till somebody loves you," zingt De Haak knipperend met haar ogen dicht. "Het leven is niet alleen maar blues, veel mensen om ons heen houden van ons. Zonder hen zijn we niet die we zijn," licht De Haak toe.

De zenuwen maken haar vooral in het begin van haar optreden kwetsbaar. Niet dat dat iets afdoet aan haar stem. Die is rauw en puur, 'alsof ze zo van de jaren dertig naar het nu is getransponeerd', zegt Cora Mulder, de vriendin van de pianist. Van Pelt is ook enthousiast: "Jazz-

zangeressen zijn er genoeg, maar haar stem ben ik nog nergens tegengekomen."

De 27-jarige zangeres studeerde hotelmanagement en werd eind 2007 gevraagd auditie te doen voor de Oriental Jazzband. Een studienote had haar horen zingen en prees haar aan bij vrienden. De Haak is niet opgegroeid in de muziek: "Mijn ouders luisterden nooit naar muziek. Ikzelf ontdekte pas op mijn achttiende jazz en blues. Zingen deed ik in de douche."

Met opgestoken haar en zwart colbertje zingt de jonge Curaçaose over de zwarte kanten van de liefde en het leven. Want ze is dan misschien nog wel een groentje op het podium, ze kent de pijn van dichtbij: "Ik ben vaak genoeg belazerd." Maar dat is nu afgelopen. Acht maanden geleden kwam De Haak de liefde van haar leven tegen. Natuurlijk is hij er vanavond. Ape-trots.

27 februari is De Haak te beluisteren in de Cotton Club op de Nieuwmarkt. Komt dat zien.

MARIANNE LAMERS

Zondag: boventoonkooor Dana, ook met improvisatie en Stockhausen.